16 Φεβ. 1894

Σεβαστέ μου κ. Γεώργιε.

Γράψαν τώρα τρεῖς φοραῖς τὴν δημοσίαν εἴδησιν ὅτι ἀπέθανεν ὁ Γεώργιος Δανεμάνος. Ἡ εἴδησις αὕτη ἐκινδύνευε τὴν φίλην μαρτίδος νὰ ἴδῃ παρὰ τὰς ἀγίνας τῆς Βαγιᾶς ἀντὶ εἰς ἐπεβεβαιωτέα δι' ἐμὲ καὶ ἀγωνιστέα. Ὁ νοῦς ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν τοῦ ἀπομνημονεύτου τόσον ἐπιμελῶς ἐν τῇ Χειμωνιατικῇ ἀσχολίᾳ ἐπιμελείᾳ εἰς ἐν τῷ μεσονύκτῳ αὐτοῦ ἀσπάσθε ἐκ τῶν μετέπειτα τῶν μεγίστων ἄντικα κατέβαλον ὑπερτάτην πόνον ὑπὲρ αὐτῶν ὅπως ἀναγνωρίσωσι τὰ κοινωφελῆ ἔργα μετὰ τὴν μεσόδον αὐτῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ νέος τόπος μόλις μας δοκιμάσει τόσον ἀγαθὴ καὶ μεγάλη καὶ εὐσυνείδητον ἄνδρα. Καὶ νὰ χαθῇ τόσον ἔνωμεν!

Τί μένει γίνεσθαι;

Πόσον μὲ φοβεῖ τὸ ἀπόμακρον ἔθνος! Δὲν ἠξεύρω τί-νος, δὲν γνωρίζω τίνος ὄχι εὐλόγους μ' ἐμπιστεύονται. Νὰ ἔμαθε κατεύνα καὶ τὴν τιμωρίαν μου ἐνωτικήν. Ὁ κ. Παπαδ-κεφαλᾶς μ' εἶπεν ὅτι δὲ θὰ

ἤδη τὸ πρόσκλησίν σας ἐν Ἀθήναις. Ἡ "Βυζαντινὴ Ἐπιθεώρησις" εἶν' ἐπιτέλους ἀναδημοσίευσις τῶν ἔργων μου, καὶ σᾶς ἔστελλα κατ' αὐτὰς δύο ἀντίτυπα. Νὰ ἐπιδείξετε ἐμπιστοσύνη ἐμπιστοσύνη. Δὲν θέλετε νὰ γίνετε συνεργάτης; Αἱ ἐξετάσεις μου ἐδῶ τέλειωσαν δ' ἀρχίσαν ἐνωρίς (κατὰ τὸν Ἰουνίον) καὶ τοιαυτοτρόπως μὲ τὴν κλεῖν τῶν ἀρίστων βοήθειαν δὲ τελειώνω καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος, καὶ μένει κατόπιν τὸ τελευταῖόν μου τῶν ἀναδημοσιεύσεων μου ἐφημερίς.

Εὔχομαι ὑγίειαν καὶ εὐχαρίστησιν ὅσην ὁ οὐρανὸς κατέχει μου, σᾶς ἐνδυναμώνει ἐν τῇ ἐξῇ σας ἀγῶνι ὑγιαίνοντα καὶ εὐτυχοῦντα. Χαιρετῶ τὴν σύζυγόν μου μετὰ τῶν παιδίων σας καὶ τὸν ἀδελφόν σας τὸν ἐπιστάτην καὶ σᾶς ἀσπάζομαι μετὰ εὐπροσηνείας τὴν ἀγάπην σας

ὑμέτερος

Δημήτριος Βικέλας

Ἐν Πετρουπόλει
τῇ 26 Φεβρουαρίου
1894.